

Kiegészítés az ECHO TV Híradó, 2011. március 19-i riportjához:

1. Amíg a Kormány minden pénzt kiszív a gazdaságból és a társadalomból, addig semmi esély nincs az építőipar – és általában: a gazdaság – életműködésének beindítására. Több millió magyar állampolgár több mint másfél évtizedes megtakarítása a magán-nyugdíjpénztárakban, - ezt a célt kellene, hogy szolgálja, nem pedig a nemzetközi pénzvilág további gazdagítását.

2. Az úniós pályázatok feltételrendszere úgy van kialakítva, hogy ne lehessen hozzájutni az úniós pénzekhez. Jó lenne, ha Brüsszel abbahagyná az ezzel kapcsolatos mellébeszélést, s a Kormány sem statisztálna a szembekötősdíhez, hanem nyíltan közölnék, hogy az amúgy többszörösen lefosztott Magyarországtól csak a befizetéseket követelik, de nem adnak vissza egy fillért sem.

Amíg ez nem változik meg, addig a magyar építőipar és gazdaság olyan helyzetben van, mintha nem is lennének tagjai az Úniónak, sőt rosszabb, mert befizetéseinket akkor is teljesítenünk kell, ha az Únió és a Kormány összejátszása folytán egy fillért sem kap vissza a magyar értékteremtő reálgazdaság.

3. A kis- és középvállalkozások, s általában az értékteremtő munka jogvédelme romokban hever ma Magyarországon. A spekulációnak kiszolgáltatottság a költség- és munkaigényes építőipart sújtja legjobban. Pedig bőven lenne megoldás. Például a holland modell:

Minden vállalkozásnak két számlát kell nyitnia: vállalkozási számlát és (mondjuk így:) közteher számlát. A vállalkozás által kibocsátott, előírt mellékletekkel ellátott minden számla 60%-át a megrendelő a vállalkozási számlára, 40%-át a közteher számlára köteles átutalni. A közteher számláról az adóhatóság az összes közterhet, naprakész adatok szerint, leveszi, a maradványt pedig áthelyezi az adott cég vállalkozási számlájára.

Ha a megrendelő határidőre nem fizet, az adóhatóság inkasszálja tőle a tartozását a teljesítő, számlakibocsátó cég felé, annak mindkét számlájára. Ha ez nem lehetséges, azonnal zárolja a megrendelő minden számláját és vagyonát, s ha ez sem elég, a tisztségviselők magánszámláit és magánvagyonát is. Így aztán szilárd alapokon áll az értékteremtés-ellenértékátadás életfontosságú folyamata a holland gazdaságban, a költségvetés bevételi oldala pedig kiszámítható, biztos forrásokból táplálkozik.

Ilyen, és ehhez hasonló javaslatainkból a hatalom soha, semmit nem valósított meg,

Írta: Éliás Ádám

2011. március 21. hétfő, 11:54

csak a deklarációk szintjén (pl. a kormányprogramban és petíciókra adott válaszlevelekben) kommunikálta a „megértését és jóindulatát”.

Ha annak az ellenértéke a magyar kis- és középvállalkozások birtokában lenne, amelyért megdolgoztak, s amelynek döbbenetesen nagy hányadát rabolták el tőlük az utóbbi 6-8 évben, - virágzó országban élnénk, s nem a megsemmisülések és újrakezdések tömeges és szakadatlan láncolata bénítaná hazánkat.

Éliás Ádám